

MENIGHETSBLADET

Helsing

TIL SAUHERAD OG NES

Nr. 2 - April 2021 - årgang 72

**Menighetsblad utgitt av
Sauherad og Nes sokneråd**
Helsing til Sauherad og Nes

Redaksjonskomité

Tora Skjerkholt Aarnes, Ellen Hageman,
Tom Arne Møllerbråten, Hanna Nyborg
Storm, Anne-Inger Lunner

Forsidebilde

Foto: Signe Vreim Østtevit

E-post

helsing@sauherad.kyrkja.no

Bankgiro

2801.53.57039

Vippsnr til Helsing

#632167

www.helsing.no

 Facebook Sauherad og Nes kirke

 Instagram kirken_i_sauheradognes

Design: Superlativ Media AS

Trykk: Erik Tanche Nilssen

INNHOLD

Helsing frå prosten	3
Guds skaparverk - vår heim	4
Andakt - Flodhesten og deg	6
Takk for gaven til fasteaksjonen	7
Prestetankar - Vår i Galilea	8
Karneval i det fri	9
Koronaen skapte ei CD-bok	10
Høstkonfirmasjon i Sauherad og Nes	14
Stolt av å vise fram Midt-Telemark	16
Alle har en troshistorie - Her er litt av min	18
Bildeglimt	20
Midtøstens minoriteter	22
Konfirmanter i Sauherad og Nes Sokn	25
Smakebitar frå toppar i Sauherad	26
Årsmelding for Sauherad Diakonforening 2020	28
Kjærlighetssorg og spillelister	30
Redd Barna Sauherad - et lite resyme	31
Veien til Gvarv	32
Annonser	34
Slektens gang	42
Kontakt oss	43
Gudstjenester	44

**HELSING FRÅ
PROSTEN****KRISTNE VERDIAR?**

Frå tid til anna høyrer eg folk som snakkar varmt om kristne verdiar. Då spissar eg alltid øyro og prøver å lytta meg fram til kva verdiar det då er snakk om. Men oftast vert eg skuffa, rett og slett fordi omgrepet sjeldan vert definert noko nærare av den som brukar det. Så tenkjer du kanskje at dette må vel prosten vita sjølv, kva som er kristne verdiar, utan at det må definerast for han?

Men sant å seia, så er eg altså ikkje så heilt sikker på dette. Joda, eg er godt kjent med både Bibelen og vedkjenningskriftene og der er det svært mange verdiar å henta. Men mange av dei verdiane me finn der, er jo allmenne verdiar som folk med svært forskjellige livssyn byggjer liva sine på. Kan dei då kallast kristne verdiar?

Verdiar handlar om ting me vil halda fast ved eller som me ønskjer å oppnå. Desse verdiane kan vera noko me har tenkt oss fram til sjølv, eller noko som berre ligg under i kulturen eller i fellesskapet me høyrer til. Noko av det mest spennande med verdiar, er korleis me til ei kvar tid rangerer dei. Menneske med dei same verdiane kan nemleg ha ganske forskjellige verdihierarki. Slik kan menneske som trudde dei var einige om det meste i konkrete situasjonar,

som til dømes krev prioriteringar, likevel verta fykande ueinige. Korleis er det så med verdiane i Bibelen, er dei ordna i hierarki? Finst det eit bibelsk verdihierarki? Både ja og nei. Dei ti boda, for eksempel, er ikkje rangert i forhold til kvarandre. Men når Jesus vert spurt om kva som er det største bodet, svarar han det som me i dag kallar for det doble kjærleiksbodet, om å elska Gud og nesten.

Om me i tillegg til å analysere bibeltekstar, ser til kva kristne menneske opp igjennom tidene har sett høgt i verdihierarkia sine, så finst det eit spennande fenomen innan juridisk historie: «Guds fire døtrer», som er eit samleomgrep for dei fire vanlegaste overordna verdiane som går igjen i lovverka til land som høyrer til den kristne kulturkretsen. Og desse fire verdiane er miskunn, sanning, rettferd og fred.

Om me då koplkar det doble kjærleiksbodet med «Guds fire døtrer» så sit me altså med seks verdiar som ragar svært høgt i kristen tenking. Eksklusivt kristne er dei ikkje, heldigvis. For jo fleire som sluttar seg til desse verdiane, jo betre vert det å leva på jorda.

Asgeir Sele

GUDS SKAPARVERK – VÅR HEIM

Tru, håp og handling.

Ein bodskap om det kristne kallet i møtet med klimakrisa

Vi treng inspirasjon og mot for å møte klimautfordringane. Bispemøtet trur gudstenesta gir oss nettopp det. Når vi i dette dokumentet har valt å reflektere over vår tids store utfordring og krise i lys av dei ulike ledda i gudstenesta, ser vi tydeleg at klimakrisa handlar om trua på Gud og livet i Guds verd. Dessutan kan vi på ein ny måte sjå korleis livet kjem til uttrykk når vi feirar gudsteneste, og korleis Gud der møter oss midt i livet – slik det er, også i møte med denne krisa. Dette er ein ny måte å omtale klimakrisa på. Vi trur at det gjer at bodskapen til oss blir klarare – og endå meir utfordrande.

Det vakre og finstemte samspelet mellom artsmangfald og livsvilkår er skapt av Gud. Gud har tiltrudd oss å forvalte skaparverket, og livet til menneska er vove inn i og er avhengig av det (1 Mos 1,28ff). No løftar vi blikket og erkjenner ansvaret vårt for jorda.

Balansen i naturen er forstyrra. Vi veit at menneska er ansvarlege for endringar i klimaet og for forureining som øydelegg liv.

Skaparverket er som ein stor vev, der alt heng saman, vove i eitt einaste stykke. Skapinga ber Guds namn, og Gud sjølv prega henne då han uttalte dei første skaparorda: «Det skal bli lys!» Og Gud såg at det skapte var godt (1 Mos 1,31).

Mennesket er ein del av denne store livsveven og lever i samspel med alt det skapte. Gud skaper mennesket av jorda og blæs livspust i nasen på det (1 Mos 2,7). Mennesket er ein del av naturen og er derfor avhengig av den nære kontakten med alt det skapte.

Kyrkja må stadig minne om at vi er kalla til å vise den same omsorga for jorda som Gud har vist oss gjennom den finstemte samanhengen i skaparverket. Kampen for klimarettferd er ein del av oppdraget Jesus Kristus kallar oss til.

I gudstenesta lovprisar og takkar vi Gud vår Skapar, Frigjerar og Livgivar. Vi søker Gud i bøn. Vi ber om tilgiving. Håpet som blir forkynt i evangeliet, gir oss mot i møte med klimakrisa og kraft til å utføre dei handlingane som krevst av oss. Det er livskraft i fellesskapet som er samla om ord og sakrament. Der blir vi kalla til oppgjer og oppbrot og til å stå saman med alle menneske som vil ta eit felles ansvar for denne eine jorda vår. Evige Gud, vi ber:
«Vis oss vegen vi skal gå, og gjev oss vilje og kraft til å gå han.»

Bispemøtet Februar 2021

*Vis oss vegen vi skal gå,
og gjev oss vilje og
kraft til å gå han.*

Foto: Signe Vreim Østveit

ANDAKT FLODHESTEN OG DEG

Tekst: Ellen Hageman
Foto: Pixabay

I mars i år sendte biskopane ut ein plan til alle norske kyrkjelydar (sjå s. 4). Der oppmodar dei til at me som kristne tar klima- og miljøkrisa meir alvorleg, og at me saman kjemper for ei betre verd. Kjente tonar frå biskopane, men denne gongen går dei eit steg lenger enn før og vil at gudstenesta skal vere sjølvsgat stad for både håpet og kampen. Det er bra! Det er liten tvil om at det trengs. Eg håpar dei lukkast.

Ein ting me gjer i kvar einaste gudsteneste er å seie fram trusvedkjenninga. -Eg trur på Gud Fader, den allmechtige, som skapte himmel og jord. Men ein ting vi ofte gløymer, er at Vårherre skapte mennesket til sist. Slik det står i 1.Mosebok blei først himmel og jord til, etter det kom plantene, sjødyra og så landdyra. Og fyrst etter at dei

var blitt til, fant Gud på å skape mennesket. Kvifor? Det er ikkje fordi mennesket er krona på verket eller at verda ikkje hadde klart seg utan vår art. Det gjorde ho i millionar av år. Det gjekk overraskande bra. Nei, mennesket blei skapt sist fordi me, menneska, ikkje kan leve utan resten av skaparverket. Det er altså motsett av kva me ofte trur: Det er ikkje andre artar som er avhengige av oss. Det er fyrst og fremst me som er avhengige av dei.

Nå må nok kristendomen sjølv ta ein del av ansvaret for at me har gløymd den essensielle rekkjefølga i skapinga. Det ansvaret Vårherre ga oss for å ta vare på dei andre artane, har gitt oss eit temmeleg oppblåst sjølvbilde. Og dessutan tok me Gud litt for mykje på ordet når me blei gitt beskjed om å leggje verda under oss og bli mange. No

er me alt for mange. Dei ville dyra er alt for få. Me byggjer motorvegar utan å tenkje på at det som blir ein snarveg for oss er ein omveg for elgen. Og kvart furutre som må bote med livet, gir mindre plass til ekorn. Det er rett og slett nærast umogleg for oss å få opp auga våre for at resten av skapinga faktisk også har lyst til å leve. Ei bille er aldri berre ei bille. Ein mygg er aldri berre ein mygg. Dei er liv. Som oss.

Kor vil eg så hen med dette? Jo, eg har tru på biskopane sitt initiativ. Eg trur og at ei religiøs overtøying kan hjelpe oss når me må forsake det som skal til for å berge livet

på planeten. Og vi klarer det ikkje som enkeltmenneske. Det er som fellesskap me må handle. Og kyrkja er nett det; fellesskap. Men eg trur og at dette fellesskapet må famne meir enn menneske. Eg trur at me berre kan lukkast dersom me ser at menneska også er ein del av det fellesskapet vi til saman kallar det skapte. Me er ikkje einestående. Me er avhengige av alt livet rundt oss.

Som Gud sjølv sa det til Job: «Sjå flodhesten! Eg har skapt både den og deg.» I den rekkjefølgja.

TAKK FOR GAVEN TIL FASTEAKSJONEN!

Også i år ble fasteaksjonen til inntekt for Kirkens Nødhjelps arbeid digital. For Sauherad og Nes sokn ble den samlede summen på 26 831 kr. Det er et godt beløp og vi er takknemlige for hver krone. Innsamlingen her har gitt 107 mennesker tilgang på rent vann resten av livet.

Årets innsamlingssum er kommet inn via vipps, sms og som offergave ved gudstjenesten i Sauherad kirke 21. mars. Her holdt konfirmantene Matilde Dyrud Haugland og Eline Ågedal Lian holdt en flott appell.

PRESTETANKER VÅR I GALILEA

I denne utgivelsen av *Helsing*, er det Kristian Gotebus Kohn, som deler sine tanker med utgangspunkt i bibelteksten for 5. søndag i påsketiden. Kristian er 20 % prest hos oss og 80 % kapellan i Bø sokn.

Våren har kommet til Galilea. Jeg kan se for meg Jesus sitte under et stort tre sammen med noen folk, for nå har sola for alvor begynt å svi den blanke issen til Peter og skyggen fra det fyldige bladverket er kjærkomment. Under treet er det god stemning. Sann som det ofte er om våren, når sola skinner, fuglene synger og blomstene spretter fram. Det er smil, leik og latter. Plutselig setter Peter på sprang etter noen unger som erter han for den signalrøde skallen, han kaster de rundt og de ler så de griner.

Jesus sitter og ser ut i lufta. Trekker inn alle duftene, den deilige lukten av nybakt surdeigsbrød og stanken av hønsegjødsel som spres på jordet – duften av vår. Jesus tenker på alle menneskene han har truffet i dag. Lille Jakob som akkurat hadde lært seg å gå. Den vakre gamle kvinnen Sara, som endelig fikk fylt magen da ho fikk et stykke stekt fisk. Han kjente hvordan det liksom bobla inni seg da han tenkte på alle de gode folka – det var som om Guds kjærlighet sprenget seg ut av ham. Han åpnet munnen, men nølte litt. Visste ikke helt hvordan han skulle si det, ordene strakk ikke til, liksom fanga i språket. "Hvordan skal jeg få sagt det?" tenkte han kanskje.

*Prøv bare, prøv
å sette vinger på en stein, prøv
å følge sporet etter en fugl
i lufta.*

- Hans Børli

Så løftet han blikket mot treet trygge stamme. Åpnet ørene for fuglenes glade sang. Og kjente på nytt lukten av ferskt brød.

"Guds rike er likt et sennepsfrø som en mann sådde i hagen sin. Det vokste og ble til et tre, og himmelens fugler bygde rede i greinene på det.»

Iojen sa han: «Guds rike er likt en surdeig som en kvinne la inn i tre mål mel, så det hele til slutt var gjennomsyret.»

- Lukasevangeliet 13,18-21

Så fikk han sagt det likevel. Guds rike, Guds kjærlighet til menneskene – til Jakob og Sara, til deg og meg – spirer og vokser, utvider seg og sprenger seg fram. Utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. Og tar aldri slutt. Det er Guds rike. La oss hjelpe hverandre å få øye på det!

Kristian Gotebus Kohn

Sindre Sandvand Aase utkledd som banan

KARNEVAL I DET FRI

Foto: Signe Vreim Østveit

Det er en utfordring å holde gudstjenester under strenge restriksjoner, men vi finner løsninger. Årets karnevalsgudstjeneste ble i samarbeid med Bø sokn, arrangert ute ved Sagavoll folkehøgskole en kald og solrik søndag i februar. Nesten 100 møtte opp til en halvtimes gudstjenestefeiring ledet av menighetens prester, band og sang fra koret Seltin. Sindre Sandvand Aase holdt andakt.

Lyrikeren Olav Mosdøl og illustratør Liv Andrea Mosdøl har sammen med sangeren Hege Bålsrød utgitt CD-boka Ingen kan tjøre fugletrekket.

KORONAEN SKAPTE EI CD-BOK

Jeg sitter med ei praktbok i hånda, ei diktsamling av Olav Mosdøl og med illustrasjoner av Liv Andrea Mosdøl. Boka heter Ingen kan tjøre fugletrekket. Sammen med boka er det også en CD der Hege Bålsrød og Olav Mosdøl med musikere framfører diktene.

Tekst og foto: Ivar Solbu

Boka inneholder 15 dikt, og en refleksjonstekst til hvert dikt. Noen av diktene er nye til denne utgivelsen, mens andre er skrevet tidligere. Alle refleksjonstekstene er nye. Disse refleksjonene er en slags prosadikt som står i relasjon til diktene.

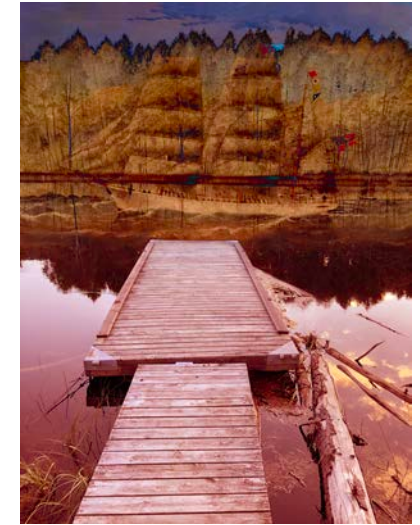
Olav Mosdøl og Hege Bålsrød har samarbeidet helt fra 2005. Da var de på ei

samling på Lia gård i Østerdalen i regi av Kirkerådet. Her skulle tekstforfattere og komponister arbeide med nye salmer til salmeboka. Olav og Hege laget to tekster som kom inn i Norsk salmebok fra 2013, én morgensalme og én kveldssalme. Videre laget de et salme- og viseprogram som de turnerte i Østfold, Vestfold og Telemark sammen med organist Vidar Hansen. I 2011 utga Hege og Olav CD'en Det syng.

I 2018 deltok Olav Mosdøl og Hege Bålsrød på NOPAs (Norsk forening for komponister og tekstforfattere) sitt årlige seminar på Tjøme. Der ble samarbeidet utvidet til også å innbefatte Anette Gilje fra Fonogram og Gode Bøker. Hege og Anette var venner fra Norsk Viseforum. Olav hadde vært inne i en tung periode, blant annet med et komplisert beinbrudd, og han betrodde seg til Hege: du veit, desse livets berg og dalbanar er krevjande. Det ble arbeidstittelen på deres nye prosjekt: Livets berg og dalbaner. Målet var at en ny CD skulle være ferdig i 2020. De fikk støtte fra NOPA og TONO.

Men så kom koronaen! Tanken på å skulle turnere med dette materialet måtte utsettes. Samtidig fikk Liv Andrea Mosdøl lese sin fars tekster. Hun har også tidligere illustrert ting han har laget. De bestemte seg for å gå for det helt store: ei diktbok med medfølgende CD. Og nå foreligger resultatet! En av diktene heter Ingen kan tjøre fugletrekket, og det ble tittelen på bok og CD.

Olav Mosdøl er født og oppvokst i Bykle i Setesdal, og har de siste 60 åra bodd i Kviteseid. Når man leser hans tekster ser man at begrep som tid og livet er sentrale. – For meg er tidsbegrepet knyttet til livet, til det sårbare livet. Jeg ville at dette skulle være tekster som omhandlet hele livet, både det konkrete som skjer her og nå, men også det store og universelle. Eller som jeg skriver det i refleksjonsteksten til diktet Havet av dagar: Difor må me aldri sørje over dagane i livet: gode dagar gjev glede, dårlege dagar gjev røynsle, vonde dagar gjev lærdom, og dei beste gjev minne. Jeg tar gjerne utgangspunkt i noe konkret, men

*Livet er ikkje dagen i går
og ikkje dagen i morgon,
livet er no
i dette sekundet
som fødest og døyr.
Me fekk eit sekund av ava.*

*Frå diktet
HAVET AV DAGAR*

lar det bli noe universelt som alle kan speile seg i. Diktet Så lang en veg er om min slekts bakgrunn. Teksten Så kort ein sommar er et hyllingsdikt til lyrikeren Liv Holtskog. Sammen med ekteparet Ingebjørg Kasin Sandsdalen og Halvor J. Sandsdalen var hun min mentor da jeg begynte å skrive dikt. Diktet Vår Herres rune var et dikt jeg skrev til en diktkonkurranse i Telemark Tidend etter at TA overtok ansvaret og Ove Mellingen ble redaktør. Her er det omsorgen for det skapte som står i fokus.

Liv Andrea Mosdøl er født i Kviteseid, men har i mange år bodd i Skrivargarden i

Erik Werenskiolds veg på Gvarv. Hun er illustratør og hun underviser på universitetet i Sørøst-Norge på Notodden.

– Vi smelte til og laga ei skikkelig «bløtkake», ler Liv Andrea, - vi gikk fra det minimalistiske til det storslåtte. Jeg liker å ha litt plass å boltre meg på. Dette er ei bok fra Telemark, mange av motivene er hentet her i lokalmiljøet: Gvarvelva, egg fra Damtjønn eller åker på Horte.

Men bildene behandles slik at selv om de er herfra så kunne de vært fra hvor som helst. Og siden diktene handler om å være menneske må det være mennesker med på bildene, mennesker i alle aldre. Jeg har lett etter gode motiv i gamle album. Jeg er jo litt i Erik Werenskiold-tradisjon her i Skrivargarden. Også han satte sammen forskjellige fragmenter til et helhetlig bilde. Min teknikk er digital, jeg legger bilder lag på lag, for så å fargelegge og lyssette. Bildene er ikke dokumentasjon av tekstene, men skal skape assosiasjoner. Teksten skal leve sitt eget liv, jeg ønsker å skape en stemning som understreker budskapet. Med en CD-bok kan leseren se, lytte og lese samtidig.

Hege Bålsrød er lærer og bor i Horten. Hun har studert musikk både i Kristiansand og i Oslo. Hun har laget melodier til alle 15 diktene. På CD'en synger hun fem av diktene, mens fem blir resitert av Olav. På de siste fem er de med begge to.

*Difor kjem eg atter til deg,
prøver varsamt å hfyte
bort smerten og saknet.
Eg syner fram glimta av
ljøs som kan hfyte oss opp,
sakte så sakte, mens
me byttar til hjarteslaget
og dei gode orda.*

*Frå refleksjonsteksten til diktet
SYN MED DIN ÅKER*

*Sommaren dansar
på grøne eng.
Gullbostebarn under sky.
Eg er ei tår
i ditt angande hår.
Og verda så varm og ny.*

*Frå diktet
GULLBOSTEBARN*

Sauar Friskole

En kristen grunnskole 1.-10. klasse i Midt Telemark kommune

Vi følger de nye fagplanene av 2020.

- **Godt og trygt miljø med høy trivselsfaktor**
- **Høy lærertetthet – høyt kvalifiserte, stabile lærere**
- **Etablert i 1996**
- **Faste turer på alle trinn:**
Sykkeltur på Rallarveien | Språkturer | Hytte på Blef ell | Leirskole 7. trinn
Basecamp 8.trinn | Absolutt 9. trinn | Absolutt TVS 10.trinn
- **Nyutbygging av skolen – innflytting 1. mai**
- **Gratis skyss til skolen**

– Av og til er en ny skolehverdag det som skal til for å gi ny energi og stimulere til læring.

Ta kontakt med oss på: post@sauarfriskole.no
Telefon: 945 41 025

Adresse: Sauar Friskole, Sauarberga 9, 3812 Akkerhaugen

Skolepenger: 500 kr pr mnd 1-7. trinn,
650 kr for u.trinnselever, søskenrabatt: 2 elever 750 kr

Visdom
Vennskap
Verdier

KONFIRMANT 2022

HØSTKONFIRMASJON I SAUHERAD OG NES – OG I RESTEN AV PROSTIET

Tekst: Anne-Inger Lunner

Foto: Von/Kirkerådet

Årets kull konfirmeres lørdag 18. og søndag 19. september, men også i årene som kommer, er konfirmasjonene lagt til høsten. Dette ble endelig bestemt på et prostimøte i februar. Sauherad og Nes hadde spørsmålet oppe på et sokneråds-møte tidligere samme måned. Det er gode argumenter for både vår- og høstkonfirmasjon, men ut fra et faglig perspektiv og grunner som blir nevnt nedenfor, falt valget på høst. Under følger en redegjørelse av prost Asgeir Sele:

«Pandemien har gjort at dei fleste kyrkjelydane i landet, har funne det best å utsetje konfirmasjonane til hausten både i fjor og i år. Når den mangeårige rutinen med vår-konfirmasjonar no vart broten, ønskte eit fleirtal av prestane i Øvre Telemark at me skulle nytte høve til å gå tilbake til den gamle tradisjonen med fast haust-konfirmasjon.

Hovudargumentet deira for dette, var at dei i dag opplever det litt krevjande å starte opp med nytt kull med å reise rett på sommarleir. Ved å gå over til haust-konfirmasjon vil konfirmasjonsåret starte ved juletider og konfirmantleiren kome om sommaren kort tid før konfirmasjonsgudstenestene. Då vert ungdommane eitt år eldre når dei er på leir, og dei tilsette vil ha rukke å bli langt betre kjent med dei på førehand.

Saka var oppe til vurdering i alle dei 21 sokna i prostiet, og 2/3 av desse gjekk inn for å leggje konfirmasjonane fast til hausten. Når saka til slutt var oppe i prostirådet, der alle soknerådsleiarane sit, vart fleirtalet ytterlegare forsterka. Ønsket og Elsket, prostiet sitt felles konfirmant- og leiartreningsprogram, kjem difor til å leggje opp arbeidet sitt i tråd med dette vedtaket. Det er no opp til kvart sokn å avgjere om dei vil leggje konfirmasjonane i august eller september.»

De to siste helgene i september

På møtet 16. mars, vedtok soknerådet at konfirmasjonsgudstjenestene blir lagt i begge kirker den tredje lørdagen og den fjerde søndagen i september. Det vil stort sett si de to siste helgene i september.

I 2022 vil datoene være:

Lørdag 17. september

(Sauherad kirke og Nes kyrkje)

Søndag 25. september

(Sauherad kirke og Nes kyrkje)

I 2023:

Lørdag 16. september

Søndag 24. september

Konfirmantåret 2021/2022

Oppstart for neste år konfirmantkull vil bli rundt juletider. Det blir sendt ut brev til alle elever på 8. trinn denne våren.

Ved spørsmål, ta kontakt med kirkekontoret eller sokneprest.

UTØVENDE PRODUSENT AV RÅDEBANK: - STOLT AV Å VISE FRAM MIDT-TELEMARK

Noen råner har han aldri vært, men han har et ønske om å ta rånerne på alvor. Selv er han oppvokst på Akkerhaugen, så lokalkunnskapen er det ingenting å si på. Han er sønn av vår mangeårige diakon Ivar Solbu. Akkurat nå kan vi se navnet hans på skjermen som utøvende produsent for Rådebank. Serien har blitt en enorm suksess og vises både i Finland, Sverige og Danmark i disse dager. – Jeg er jo lokalpatriot, og det var viktig for meg å vise fram bygda vår, sier Knut Inge Solbu.

Tekst: Tom Arne Møllerbråten

Responen på tv-serien har vært enorm. Fra hele landet får produksjonsselskapet Fenomen tilbakemeldinger fra folk som kjenner seg igjen i karakterene. Spesielt sesong 2 der hovedtemaet er selvmord, skaper reaksjoner.

- Vi får høre fra ungdom som har det tøft selv og som kjenner seg igjen, fra foreldre som takker for at filmen kan sette i gang gode samtaler, fra helsepersonell og kirkefolk, kan Solbu fortelle. En psykiater sa at dette har vært en av de viktigste «kampanjene» innenfor selvmordsforebygging på mange år. Kirkefolk har gitt tilbakemelding på at serien er gjort med respekt. Unge menn er en av de vanskeligste gruppene å nå inn til, derfor er serien ekstra viktig.

Opptakene til andre sesong skjedde midt i koronatiden, men de hadde ekstremt flaks, kan Knut Inge fortelle. Det er utøvende produsent som har kontakt med alle etater,

og som gjør alle avtaler både med skuespillere og lokale bedrifter og personer.

- Fjorten dager før og fjorten dager etter innspilling hadde det ikke vært mulig å spille inn på den måten vi gjorde. Da ville tiltakene vært enda mer krevende. Selve innspillingen varte i sju uker. Jeg er ekstremt glad for at dette opptaket kunne gjøres i Midt-Telemark, for vi hadde en veldig god dialog med kommuneoverlegen, myndighetene og politiet, sier en takknemlig Solbu.

- På grunn av koronaen måtte jeg planlegge tre-fire ganger så mye for sesong 2 som jeg gjorde for sesong 1. Hvis det skjer, gjør vi sånn, og hvis det skjer, gjør vi slik. Vi måtte hele tiden planlegge for ulike scenarier. Det var krevende.

- Hvor tett på virkeligheten er dere i serien?

- Jeg er ikke så glad i ordet virkeligheten, men heller at det skal være troverdig. Dette kunne vært en sann historie. Det har vi fått høre fra ulike deler av landet.

- Vi ønsket å ha en relasjon til målgruppa og brukte veldig mye tid på researcharbeid overfor de som er i miljøet. Rånerne blir altfor ofte latterliggjort. Vi ønsket ikke en slik ovenfra-og-ned-holdning som mange voksne lett kan ha.

- Hvilke kvaler gikk dere gjennom når dere skulle inn på temaet selvmord?

- Vi har hatt en veldig bevisst prosess og snakket mye med kriseteam. Naturlig nok også med erfarne diakoner som min far og Eilev Erikstein. Vi ønsket å gjøre dette med tyngde.

- Hadde dere noen retningslinjer?

- Ja, man skal ikke vise fram selvmordet. Det er en bransjestandard. Derfor var det uaktuelt å vise selve bilkrasjet.

Noe av det sterkeste i sesong 2 er kanskje Hegas sorgreaksjon, hennes sinne og raseri på at Sivert valgte å ta sitt eget liv.

- Vi ønsket å legge til rette for å vise ulike sorgreaksjoner. Noen åpner seg, noen lukker seg, og noen blir sinte. Hegas reaksjon fikk stor plass. Jeg er stolt av balansen vi fikk til. Det var fint at Hege fikk være sint, sier Solberg.

Selv om Rådebank er en underholdningsserie, legger ikke Knut Inge skjul på at den har vært annerledes å jobbe med for teamet. Alle involverte har gitt uttrykk for at dette prosjektet har vært viktig for dem.

Nå jobber Knut Inge og Fenomen med sesong 3. Den skal filmes i mai-juni. Målet er å være ferdige med opptakene til 1. juli. Temaet for denne sesongen får bli en godt bevart hemmelighet, men mange gleder seg, det er i hvert fall sikkert.

ALLE HAR EN TROSHISTORIE – HER ER LITT AV MIN

Tekst: Tom Arne Møllerbråten

Vi har alle en tro, et livssyn, som preger oss. Dette livssynet er mer formet av vår personlighet og vår personlige historie enn vi ofte er klar over. Troen forteller oss hva vi holder for sant, hvilke verdier vi står for og hvordan vi ønsker å leve livene våre. Viktige personer i vår oppvekst og hendelser vi har vært gjennom, har satt sine spor i vår tro, på godt og vondt. En ting er sikkert, ingen er like. Derfor finner du for eksempel ikke to kristne som har helt samme tro og tanke.

Vi kan ha fått dype sår eller blitt møtt med dyp aksept, blitt avvist eller bekreftet, blitt trykket ned eller reist opp av mennesker som har betydning noe for oss i livet. Jeg har hørt mange troshistorier gjennom mange år som lærer på Sagavoll. Det er fascinerende å lytte til unge voksne reflektere over sine liv. Mange blir overrasket over at de er mer ulike enn de først hadde trodd.

Foreldre setter spor, ingen tvil om det. Jeg vokste opp i en kristen familie i en liten østlandsbygd inntil svenskegrensen. Begge mine foreldre var kristne, men svært, svært ulike. Min far, som døde for mange år siden, slet mye med å fikse livet sitt. Mens min mor, som fortsatt lever, har vært stødigheten selv. Hennes store hjerte og varme kristentro har vært en bærebjelke i vår familie. Min fars liv minner meg om at ikke alt løses av å ha en kristen tro, og min mors liv minner meg om at Gud kan være en stor trygghet og ressurs i alt som skjer. Kristne er ulike fordi mennesker er ulike.

Jeg var tidlig bevisst på at jeg ville være kristen. Allerede i sjuende klasse holdt jeg min første andakt. Jeg ble også tidlig en leder-

skikkelse i den lille ungdomsflokken. I bygda vår gikk de fleste kristne både på bedehuset og i kirka. Det var naturlig og for det meste uproblematisk. Alt i alt var det et nokså sunt og åpent miljø, tenker jeg i dag. Jeg har senere erfart at mange bedehus i landet nok hadde en adskillig strengere utgave av kristendommen enn det vi møtte. Vi startet rockeband, lot håret vokse og kledde oss i naglebelter, men fikk likevel øve på bedehuset. Raust!

Selv hadde jeg et behov for å leve både tydelig og helhjertet som kristen, lese i Bibelen og ha et aktivt bønneliv. Kanskje i større grad enn mange av de andre ungdommene. Problemet var bare at jeg ikke fikk det veldig godt. Karismatiske strømninger hadde begynt å prege bygda vår på 70-80-tallet med sterk vekt på at Gud skulle føles. Jeg savnet følelsen av Guds nærvær i livet. En av de eldre mennene i bygda skulle bli som en mentor for meg. Han var et godt og varmt menneske med en inderlig gudstro. Jeg likte ham veldig godt og prøvde å leve som ham. Igjen møtte jeg meg selv og mine egne svakheter. Jeg klarte ikke å få det helt til. Gud følte ikke så nær hos meg som han gjorde for ham.

Stod det egentlig rett til med meg? Var jeg egentlig en rett kristen? I mange år, kanskje fortsatt litt i dag også, har jeg hatt en følelse av å være en litt dårligere kristen når jeg har møtt «åndelige» og selvbevisste kristne. For andre er dette kanskje ukjente tanker, men man blir preget av miljøet en vokser opp i.

Drømmen om vekkelser i bygda levde i vårt miljø. Bare de rette predikantene kom og hadde møteuker hos oss, ville folk komme i store flokker. Jeg hadde troa. Møtene med en av predikantene skulle prege meg. Han var hos oss i flere runder. Han var en stor forkynner. Forkynnelsen var levende og sterk. Jeg var tilhenger. Men så var det de gangene helvete og fortapelse var tema, da var det mange som ble skremt – ja også skremt bort. Jeg var begeistret lenge, men etter hvert skapte dette mange forstyrrende tanker. Selv har jeg aldri hatt helvetesangst, men at han kunne vekke slikt i folk, var det ikke tvil om. Og hvorfor kom ikke vekkelser? Noen mente vi hadde bedt for lite. Var det mulig? Mange spørsmål dukket opp i meg.

Det siste som skulle prege min tro, og for alvor utløse skeptikeren i meg, var møtet med trosbevegelsen. Kort fortalt var budskapet at bare du trodde nok, ville du både bli rik, ha god helse og oppleve suksess i livet. Du finner det i kristne tv-kanaler i dag også. Jeg var rystet. Hva med de som ikke ble friske? Hva med de fattige? Slet min far med livet sitt fordi han ikke trodde nok på Gud? Neppe, han ba mye og hadde en sterk tro. Hva i all verden var det med kristne som lot seg blende av dette budskapet?

Når jeg selv kan karakterisere meg selv som en kronisk tviler eller en kristen skeptiker, henger det nok sammen med opplevelser som disse fra oppveksten, og personligheten min, selvfølgelig. Jeg har et sterkt behov for å søke sannhet og stille kritiske spørsmål til mye i mitt liv, inkludert kristendom, kirke og

min egen tro. Når jeg selv fortsatt er kristen, er det rett og slett fordi jeg tror kristen tro er sann, men ikke at alle versjoner av kristen tro er like sanne og sunne.

Kristen tro kan for noen fremstå som en slags egotripp der det gjelder å sikre seg selv evig liv. Jeg har selv mange ganger tenkt at det er noe grunnleggende feil ved et slikt syn. På midten av nittitallet var det som om noen brikker begynte å falle på plass for meg. Det høres utrolig merkelig ut, men én brikke hadde manglet i hele dette puslespillet av tro: kjærligheten. Plutselig så jeg at det var kjærligheten som ga retning til hva det vil si å leve som kristen, hva det vil si å være menneske, hva oppdraget går ut på. Det hadde jo stått der foran øynene mine i bibeltekstene hele tiden, men jeg hadde ikke sett det. I hvert fall så jeg det nå.

Kristen tro handler ikke om åndelighet, men om kjærlighet. Det er ikke noe galt med åndelighet, og noen mennesker er mer åndelig anlagt enn andre, men det er ikke åndeligheten som er målet. Kjærligheten derimot, den er både målet og virkemidlet i kristen tro. Når kristne ikke praktiserer kjærlighet, er det ikke fordi de er kristne, men tvert imot at de ikke lever slik Jesus lærte oss å leve. Min mors praktisering av kjærlighet til alle rundt seg står som et stort forbilde for meg på hvordan kristen tro bør leves.

Dette var litt om min kristne tro og noen grunner til at den har blitt som den er blitt. Bildet er selvfølgelig mer sammensatt. Den er heldigvis stadig i forandring ettersom livet legger til og trekker fra.

En liten utfordring fra meg til deg til slutt: Sett deg ned og skriv din troshistorie. Hva har formet deg? Hvem har formet deg? Tro meg, det er verdt tiden det tar å tenke gjennom slikt. Troshistorie er spennende!

BILDEGLIMT

Foto: Signe Vreim Østveit og Anne-Inger Lunner

Åsne Gotehus Kohn underviser om diakoni for konfirmantene.

Lilly-Jobanne Granhaugen Sunde tegnet fine tegninger under gudstjenesten i Sauherad kirke Maria budskapsdag.

På påskesamling med konfirmantene lagde vi blant annet påskepynt. Her er Eino Hegna Kaasa og Kim Jøran Fossli Vassend med hver sin sommerfugl. Sommerfuglen er et gammelt kristent oppstandelsessymbol.

Påskepynt på trappa ved Sauherad kirke.

BILDEGLIMT

Foto: Signe Vreim Østveit og Anne-Inger Lunner

I påska var det satt opp påskevandring med 14 ulike stasjoner ved Nes kyrkje.

Nytt liv av daude gror!

Ibrahim El-Hajj er fra Irak, men bodde i mange år som flykting i Libanon før han kom til Norge. I dag bor Ibrahim i Sauberad prestegård. Hans fagområde er arabisk litteratur, og har tidligere skrevet flere artikler i Helsing. Denne gangen skriver han om et viktig tema som han har personlig erfaring med, men som er relevant for oss alle.

MIDTØSTENS MINORITETER

Om noen skulle se raseriet fra en av Midtøstens minoriteter skinne igjennom i det jeg skriver, er det nok delvis riktig. For jeg tilhører faktisk denne utrydningstruende arten, og til siste åndedrag vil jeg hevde at det ikke finnes noen som helst normalitet i en verden som tvinger flere tusen år gamle folkegrupper, som forvalter de eldste menneskelige kulturer, til å pakke kofferten, forlate fedrenes land og søke tilflukt i det fjerne.

Av Ibrahim El-Hajj

Det er naturlig at ofrene blir opprørt, det er bekymringsfullt at de er de eneste som blir det. Minoritetsproblemet er ikke bare minoritetenes problem. Det dreier seg ikke, om jeg tør si det slik, bare om skjebnen til noen millioner mennesker. Det dreier seg om vår kulturs livsgrunnlag og hensikt. Dersom en lang materiell og moralsk utvikling ender i etnisk og religiøs utrensning, betyr det at den har valgt feil vei.

Minoritetens skjebne er ikke en saksmappe blant utallige andre. Ikke i hvert enkelt samfunn, ikke for menneskeheten som helhet. Den er, sammen med kvinnenes skjebne, den tydeligste markør på moralsk framskritt, eller tilbakeslag. En verden der man dag for dag respekterer det menneskelige mangfold høyere, der ethvert menneske får uttrykke seg på det språket han vil, i all fordragelighet bekjenne sin tro og vedkjenne seg sine røtter uten å bli utsatt for verken hat eller bakvasking, verken fra

myndighetene eller fra befolkningen, det er en verden som går framover, som gjør framskritt, som løfter seg. Og omvendt, når man må kjempe innbitt for sin identitet, som man i dag i de aller fleste land på kloden, i nord som i sør, når det for hver dag som går blir litt vanskeligere å være seg selv, å stå fritt fram med sin tro eller sitt språk, hvordan kan man da snakke om annet enn tilbakeskritt?

I året 2007 bekymret jeg meg spesielt over farene som truet en bitte litt minoritet som ble kastet inn i begivenheter som gjorde at de risikerte å bli utryddet i løpet av kort tid. Det dreide seg om mandeerne, også kalt sabeerne, en så unnselig beskjeden og tilbakeholden gruppe at det er få utenfor Irak som kjenner til deres eksistens.

Jeg hadde selv hørt denne betegnelsen for første gang i 1988, da jeg leste om Mani, grunnleggeren av manikeismen, en forunderlig skikkelse som levde i Mesopotamia i det 3. århundre etter Kristus. Mani tilbrakt

sine første år sammen med faren sin i en palmeskog ved Tigris, sør for dagens Bagdad, i en gnostisk sekt som dyrket Johannes døperen og som etter hans mønster praktiserte dåp med full neddykking. Jeg oppdaget videre og til min store begeistring at denne særegne sekten, som man hadde trodd var forsvunnet for flere hundre år siden, fremdeles eksisterte, på nesten samme sted, og de fortsatte sine dåpsritualer i samme elv. Ved hvilket mirakel? Jeg kan ikke si det. En del av forklaringen finner vi i en passasje i Koranen som tilkjenner Bokens folk en særstilling, det vil si jøder, kristne, zoroastre, og der nevnes også sabeerne, på arabisk al-sabi'a, en benevnelse som sannsynligvis stammer fra en arabisk ordstamme som nettopp betyr neddykkingen. Takket være denne anerkjennelsen kunne den lille sekten overleve, på godt og vondt, de fjorten neste århundrer. Det har aldri vært lett. De ble så vidt tolerert, måtte leve mer eller mindre i skjul, og allikevel ble de utsatt for episodiske forfølgelser og daglige ydmykkelser.

Opp gjennom hele historien kalte de seg for "sabeere", noe som minnet deres muslimske naboer om koranverset, og de kalte seg "mandeere", ut fra en annen semitisk rot som henspiller på begrepet "kunnskap", tilsvarende det greske gnosis. Med denne doble benevnelsen klarte de å opprettholde sin tro og å holde sitt lille samfunn sammen. Ved siden av at de bestrebet seg på å skrive og snakke arabisk, klarte de å beholde sitt eget språk, som spesialistene kaller mandeisk, og som er en gren av det arameiske språk, men med en del sumeriske lånord. Et språk som for øvrig har en stor og underkjent litteratur.

Dette er ikke et tilfeldig valgt eksempel. Når man søker røttene til katarer (Frankrike) og manikeisk inspirerte bevegelser som spredte seg i Europa mellom det tiende og det tolvte århundre, som bogomilene i Bulgaria og Bosnia, eller patarinene i Italia, da ser man at det opprinnelige utgangspunktet befinner seg i Mesopotamia i det 3. århundre, i denne palmeskogen ved Tigris der Mani lære tok form.

Det er ikke vanskelig å forstå min fortvilelse da jeg, i begynnelsen av 2007, fikk høre at mandeerne nå var truet av utrydning. Fordi de, som alle irakere, ble utsatt for den blodige galskapen som skyllet over hele landet, og fordi de – på grunn av den nye og uhørte framveksten av religiøse fanatisme- ikke lenger var beskyttet av Koranen. Glødende forkynnere trakk beskyttelsen som islams hellig bok hadde gitt dem, i tvil. I Falloujah fikk de vettskremte familiene kniven på strupen og ble tvangsomvendt til islam. I Bagdad, som i resten av landet, ble mandeerne avsatt fra sine stillinger, jaget ut av sine hus, og butikkene deres ble plyndret. "Vi har vært gjennom tusen prøvelser", sa en av dem til meg, "men denne kan bli skjebnesvanger. Vi er truet med utrydning innen meget kort tid." Antallet deres var allerede lavt, nå gikk det raskt nedover. I 2002 var det antakelig rundt tretti tusen i hele Irak. Fire år senere var det bare seks tusen. Hele gruppen var blitt spredt, jaget, oppløst. De hadde ikke lenger noe sted der de kunne møtes og praktisere sin religion. De visste ikke engang hvor de skulle begrave sine døde.

Til slutt var det noen mennesker som stilte opp for å hjelpe dem. En stille aksjon gjorde det mulig for de fleste familiene å få asyl, først og fremst i Sverige. Men det

er liten sjanse for at sekten vil overleve som sådan. Om noen år vil språket ikke lenger bli talt, ritene vil bare være tomme etterlikninger. En tusenårig kultur vil ha forsvunnet rett foran øynene på oss, i total likegyldighet.

Når jeg nå har trukket fram mandeerne, er det fordi deres tragedie så tydelig viser hvordan vår verden har gått feil. At et slikt samfunn har kunnet overleve i så mange århundrer for så å slukne ut foran oss, sier mye om vår tids barbari og, ikke minst, om barbariet som er knyttet til de to kulturelle sfærene som jeg tilhører, nemlig den arabiske verden og Vesten.

Den første av disse synes i dag å være ute av stand til å tolerere det den tolererte for femti år siden, hundre år siden, og også tusen år siden. Enkelte bøker som ble trykket i Kairo i 1930-årene, er i dag forbudt på grunn av gudsbespottelse. Noen diskusjoner som fant sted i Bagdad på 800-tallet, i nærvær av abbasidekalifen, om Koranens natur, er i dag utenkelige i enhver muslimsk by og på ethvert muslimsk universitet. Tenk bare på at en av de største klassiske dikterne på arabisk språk er kjent under navnet al-Mutanabbi, bokstavelig talt ”den som sier han er profet”, fordi han i ungdommen reiste rundt i Irak og Arabia og påberopte seg slikt! På hans tid, på 800-tallet var det noe man trakk på skuldrene av, noen hånlo, noen rynket brynene, men det forhindret aldri de troende i å lytte til dikteren og beundre hans kunst; i dag ville han blitt lynsjet eller halshugd uten rettergang.

I Vesten er ikke barbariet resultatet av intoleranse og uvitenhet, men av arroganse og ufølsomhet. Den amerikanske hæren ramler inn i antikkens Mesopotamia, som en flodhest i en tulipanmark. I frihetens navn, i demokratiets, selvforsvarets og menneskerettighetenes navn mishandler man, ødelegger og dreper. Sju hundre tusen døde. Senere trekker man seg tilbake og mumler noen unnskyldninger. Det har kostet tre trillioner dollar, ifølge noen beregninger to eller tre ganger mer, men landet man okkuperte er fattigere enn da det hele begynte. Man ville bekjempe terroren, men terroren blomstrer som aldri før. President Bushs kristentro ble holdt fram, men enhver kirke ble mistenkt for angiveri. Man ville innsette demokratiet, men det gjorde man på en slik måte at hele begrepet kom i vanry for lang tid.

Amerika vil nok komme seg på beina igjen etter det irakiske sjokket. Men Irak vil ikke komme seg på beina etter det amerikanske sjokket. Landets mest tallrike folkegrupper har mistet hundretusener, de svakeste folkegruppene har ikke noen plass lenger, det gjelder ikke bare mandeerne og jazidene, men også assyro-kaldeerne, som med sitt blotte navn forteller om store øyeblikk i vår historie. I dag er disse minoritetenes skjebne beseglet: I beste fall avslutter de sin historiske vandring i et fjernt eksil, i verste fall blir de tilintetgjort på stedet, knust mellom kjevene til dagens to barbarfolk.

KONFIRMANTER I SAUHERAD OG NES SOKN HØSTEN 2021

Sauherad kirke 18.09 kl 11.00

Michelle Fegri
Even Fosslø Haug
Johannes Øyberg Moen
Eino Hegna Kaasa
Malin Forberg Kaasin
Thea Eline Vogslund
Simen Slokvik
Jørgen Gunnestad Hekkli
Mathilde Haukvik
Tobias Dale Skårdal
Kim Jøran Fosslø Vassend

Nes kyrkje 18.09 kl 13.00

Ane Langkaas Anundskås
Sina Bakaas
Tuva Tufte Berge
Andreas Aasen Haug
Matilde Dyrud Haugland
Eline Ågedal Lian
Tommy Øverland Lauvstad
Jostein Hegna Aasen
Andrea Gjestad Wollberg

Nes kyrkje 19.09 kl 11.00

Frida Hesthag
Tuva Hesthag
Nina Håkonsen
Elias Jakobsen Gellein
Emil Svartdal Holdnes
Sandra Ingebretsen
Åsne Askildt Langkaas
Michelle Privet
Nora Bergskås-Aasland

Jon Ingebretsen er oppvaksen i Sauherad, og har besøkt alle fjelltoppane i gamle Telemark fylke.

Han har nå gjeve ut ei bok der han presenterer turane og toppane. Helsing har fått eit par smakebitar frå toppar i Sauherad, og her kjem den fyrste av dei.

EIANGS STORE VARDEFJELL 815 moh.

Narefjell (805 moh.) lengst vest på Sauheradjella, rett opp frå bygda, blir av mange rekna som Sauherads høgaste topp. Men lengst nordaust i kommunen, på grensa mot Kongsberg kommune, ligg ein noko høgare topp, Eiangs Store Vardefjell (815 moh.). Her er eit øyde og urørt naturområde, skikkeleg villmark og kupert terreng med gamal granskog. Området her er ein god representant for Skrim og Sauheradjella naturreservat, eit av landets største verneområde av høgareliggjande fjellskog, og som namnet seier omfattar det meste av Skrimfjella og Sauheradjella.

I store deler av området var det tidlegare aktiv stulsdrift, der stulsrettane på Sauheradjella låg under gardar i Sauherad. Dette kan du lese meire om i boka «Til stuls på Sauheradjella».

I tidlegare tider var landskapet her og også mot Skrim kjent som gode bjørnetrakter.

Du kan kome til Eiangs Store Vardefjell både frå Kongsberg-sida, frå Sauherad-sida og frå Svanstul, for ein del i stilaust landskap. Det er vanskeleg terreng å kome til dette fjellet, og serleg opp på sjølve toppen.

Frå aust kan du gå eller sykle på bomstengt veg ved Kalven i Ravalsjøen til Greinene innanfor stulen Skulsbu. Så må du ta beina fatt på traktorveg inn Vindmosdalen og seinare langs bekken til Svarttjønn på nordvestsida og opp dalen til ei tjønn (729 moh.). Vil du kome deg til topps, må du runde nordom Vesle Vardefjell (768 moh.) og opp mot Gunhildskeiv (785 moh.), for så å kome opp på nordre toppen over ei myr og fram på høgaste punktet på Eiangs Store Vardefjell.

Du må returnere same veg eit stykke. Skal du vidare vestover, slik eg skulle i ungdomsåra på perm heim til Sauherad frå rekruttskulen på Heistadmoen, må du nedatt frå toppen der du kom opp, og ned Djupedal ved Olavsbekken til stitråkk mot Eiangsstulen. Der går du langs vatnet på nordsida fram til Slåttemyrane, og kome deg ned til Holtsås på skogsbilveg, om du ikkje har avtalt henting.

Sør for Eiangs Store Vardefjell kan du og ta deg ned ei bratt renne til Dansarberga, og vidare noko slakare ned til der Svarttjønnbekken renn ut i Eiangen. Frå der kan du følgje stitråkket til Eiangsstulen og vidare same

sti til Slåttemyrane. På Dansarberga, som er eit flatare parti under Eiangs Store Vardefjell, samlast stulsfolket saman med bygdefolk på besøk, til dans og moro i tidlegare tider.

Ved hytta Sorgenfri vest for Eiangen kan du i staden for å gå til Slåttemyrane, følgje sti sørover forbi Hålatjønn og fram til Elgstøa ved Kinnesteinane. Frå der kan du gå den gamle drifte- og stulsvegen ned Hestegrette og Lårbeinskåtet til traktorveg sør for Holtstjønn og denne til bilveg ved Trengen.

Denne stien er eit lite avsnitt av den gamle stulsvegen som sjølvsagt starta heilt ned i bygda, og frå Kinnesteinane gjekk austover gjennom Svivuholta og Grisediket, gjennom Kløvjartrengslet over Sølvgruveåsen og Steinbruvatnet. Vidare gjekk vegen, etter avstikkar til Håkålia (Prestsetra), over Brennemyrane, forbi Liksteinen og til stulane Sommarseter, Kleppen, Rønningslia og Steinli, og heilt ned til Finnvollen og Bløyune, tett ved grensa til Kongsberg.

Dei mange gamle stulsvegane frå Sauherad til stulane og mellom stulane har gått i gløymeboke, og er meir og mindre borte. Både skogsbilvegen til Slåttemyrane og til Trengen går frå Holtsås og har avgift i bomkasse.

Ha gjerne med deg «Turkart - Hjuksebø med Sveinsbufjell» og «Løypekart for Luksefjell og Sauheradjella» på tur i området.

På baksidene av karta kan du lese mykje interessant og nyttig informasjon. Hugs kompasset.

Eiangs Store Vardefjell - Foto: Roger Gundersen

Aktiviteten i foreningen har vært preget av at vi har vært gjennom et koronaår. Fra 12. mars ble alt stengt ned i Norge, og det medførte at vi ikke fikk gjennomført de planlagte besøkene på Furumoen og Bygdeheimen. Seniorfesten måtte vi avlyse, og etikk - kvelden i november ble heller ikke gjennomført.

Det vi likevel fikk til var:

- Seks styremøter og behandlet 18 saker
- Årsfest 5. mars, rett før nedstenging
- Besøk på Furuheim 28. januar og 17. september.

Årsfest:

Årsfesten ble arrangert på Nes menighetshus den 5. mars.

Tema for kvelden var en skildring av sorg og tap når man mister noen av sine nærmeste, forfattet av diakon Åsne gotehus Køhn. Kristin Tangen Tolo og Helene Haukvik framførte sang og musikk tilknyttet temaet. Kombinasjonen av Åsnes gode fortellerevne og nydelig sang og musikk av Kristin og Helene ga de frammøtte en særdeles god opplevelse.

Frammøte var bra, ca. 30 personer.

Åresalg, god servering og vanlig årsmøtesaker avsluttet kvelden.

Nytt styre ble valgt:

Sigrid Haukvik, leder

Grete Skårberg Årnes, kasserer

Anne Ripegut, sekretær

Aslaug Torstveit og Arna Steen Hansen, styre-medlemmer

Hilde Slettemo, 1. varamedlem

Ole Arnfinn Hagen 2. varamedlem

Kirsten Vegheim, revisor

Institusjonsbesøk:

Besøkene på Furuheim er bestandig trivelige.

Det samler seg mange i den hyggelige dagligstua og vi får treffe mange sambygdinger og ta en kaffekopp og gode hjemmelaga kaker sammen med beboerne og besøk utenfor institusjonen.

På besøket i januar var det god sang av Kristin Tangen Tolo og Helene Haukvik. Anne Ripegut fortalte fra en tur til Madagaskar. I september fortalte Torstein Fosstveit historier fra gamle Gvarv og Ivar Solbu holdt andakt.

Gaver:

Gaver som er delt ut i 2020 etter søknad: Menighetsbladet Helsing: kr 3000,- Kirkens SOS: kr. 5000,-

Gaver til foreningen kommer fra enkeltpersoner i bygda og det er vi veldig takknemlig for. I 2020 fikk foreningen en ekstra gave fra Øyhagens minnestiftelse på kr. 50.000. Stiftelsen var oppløst og midlene fordelt til gode formål i bygda. Diakoniforeningen retter en stor takk for denne tildelingen.

Samarbeid:

Sauherad og Nes sokneråd har opprettet et diakoniutvalg i menigheten, der diakonen er selvskreven. Det var et ønske at ett medlem fra Sauherad diakoniforening burde være medlem av utvalget. Sigrid Haukvik ble valgt.

Takk

Styret vil rette en stor takk til alle som slutter opp om foreningens arbeid ved å delta på våre arrangement og til alle dere som gir gaver til foreningen. Takk for at dere er trofaste støtte-spillere.

Nordagutu 6. april 2020

Anne Ripegut for

Styret i Sauherad diakoniforening

		2020	2019
INNTEKTER			
Gaver, kontigenter	Øyhagen minnestiftelse	50000	14 750
Offer i kirken			3 968
Loddsalg årsmøte		3535	5 000
Seminar - kollekt			
Diverse	vipps	595	
Loddsalg seniorfest			9 950
Intern overføring			
<u>Renter</u>		<u>803</u>	<u>1 508</u>
Sum		54 933	35 176

UTGIFTER

Blomster eldre - julehilsen		2040	13 600
Servering årsmøte		1041	1 149
Servering seniorfest			21 350
Kort til juleblomster			
Diverse seniorfest			812
Seminar			
hjemmebesøk		582	
Intern overføring			
Gave Ivar			2 500
Gave Kirkens SOS	føres 2021		3 000
Gave Helsing	føres 2021		3 000
Musikk seniorfest			5 000
Diverse vedr kaffebesøk		304	1 137
Omkostninger bank		75	150
Utgifter etikkveld			9 208
SUM		4 042	60 906

Driftoverskudd/underskudd

Året 2020 er preget av Koronapandemien. **50 891** **-25 730**

Årets over-/underskudd

BANKBEHOLDNINGER

Driftskonto		72964	22 861
Særvilkår		203050	202 262
Sum		276 014	225 123

Gvarv Mars 2021

Kirsten Vegheim
Kirsten Vegheim
revisor

Grete Skårberg Aarnes
Grete Skårberg Aarnes
kasserer

Janne M. Severinsen er musikk lærer på Sagavoll folkehøgskole og lidenskapelig opptatt av musikk. Her deler hun sine tanker om musikk og spillelister. Teksten ble først publisert i Steg (Tidsskrift for kristen folkehøgskole).

*Tekst: Janne M. Severinsen
Foto: Pixabay*

KJÆRLIGHETSSORG OG SPILLELISTER

Det var slutt. Finito. Over. Storesøstera mi hadde kjærlighetssorg. De hadde vært sammen lenge, og egentlig var jeg vel litt lei meg jeg også. Hun var lei seg både utenpå og inni. Det gjorde inntrykk. Storesøstera mi hørte på Bjørn Eidsvåg. Så George Michael. Så Bjørn Eidsvåg igjen (aldri før eller siden har jeg opplevd disse artistene i kombinasjon). Sånn fortsatte det til det aller verste var over. Det hjalp. Sangene hjalp. Jeg ble litt lei av de sangene må jeg innrømme, men skjønte (for første gang i mitt liv) at akkurat de sangene, den musikken, var viktig og riktig oppi alt det triste. Hun fant noe der. Trøst. Noen hadde satt

ord og toner på det. Det. Følelsene.

Jeg hører på musikk hver eneste dag. Rett inn på øret, i bilen, eller aller helst hjemme i stua mi. På radioen tar radioen valgene for meg (bare at jeg bytter fra RadioRock som min mann elsker, til P3 som jeg elsker). På telefonen lager jeg spillelister for hjemmekontor, korona, julekalender, feriegjengen, for klassen, valgfaget eller for barnekoret. Jeg kategoriserer slik at sangene møter mine behov. Jeg har også spillelister som heter for eksempel «diggs» eller «div digg», «balsam» eller «kjør» (ja, det er til biltur, uten mann og barn).

Musikk gjør meg glad, den setter meg i rett «mood» og kan gjøre en mandags morgen midt på kaldeste, mørkeste vinteren litt lysere og varmere (amen). Eller den får meg til å grine, til å endelig slippe ut det vonde. Musikk underholder meg, og kan imponere meg så mye at jeg må le (og ja, øve mer!). Og jeg får dilla. Skikkelig dilla på en låt. Jeg hører den nesten i hjel. Så finner jeg en annen sang som treffer meg på en ny måte, og jeg får skikkelig dilla igjen.

Musikk har en unik evne til å møte oss, til å bevege oss, til å få oss til å føle. Musikk gir oss minner. Og med musikk lager vi minner. På et knips kan et refreng eller et vers få jubilanten på folkehøgskolen tilbake 30 år. Minnene strømmer på og smitter over på følelsene. Plutselig husker han mer,

han kjenner mer. Plutselig er han tilbake på etasjen med gutta, på korøvelsen, plutselig sitter han i dagligstua eller på tunet med jenta han var så forelsket i. Musikken vekker minnene så han føler.

Musikken setter ord på det vi ikke har ord for. Og det skjer noe. Et barn finner ro når det hører mamma synge, og en farfar med demens får et øyeblikks tilstedeværelse når yndlingssangen fra barndommen spilles for han. En elev med flyskrekk får nervene i sjakk med en sang på øret, og en lærer legger seg tilfreds mens elevene synger av glede rundt bålet på linjetur.

Musikk vekker følelsene våre, musikk bekrefter følelsene våre.

Takk og lov at følelsene våre har musikken.

REDD BARNA SAUHERAD ET LITE RESYME FRA ÅRET 2020

Etter en flott 40 - års markering med stor julemesse den 30. november 2019, har lokallaget dessverre måttet avlyse endel planlagte aktiviteter i 2020. Vi rakk å gjennomføre årsmøtet, et styremøte og to medlemsmøter før aktivitetene ble satt på vent, grunnet utbruddet av covid 19.

Til tross for mer eller mindre nedstengning av samfunnet, har flere medlemmer bidratt med inntekter til Redd Barna gjennom salg av håndarbeider privat og gjennom en forretning på Notodden. I november og

desember arrangerte to medlemmer, via facebook, et lotteri med mange flotte håndarbeider til inntekt for Redd Barna. Totalt har Redd Barna Sauherad gjennom året samlet inn et beløp på kr. 22.782 til Redd Barna.

Vi håper å gjenoppta noe aktivitet i løpet av 2021, når det igjen blir trygt for medlemmene å komme sammen.

For Redd Barna Sauherad
Wenche Skotner styremedlem
Akkerhaugen 20. mars 2021

VEIEN TIL GVARV

Noen ganger treffer vi mennesker som har en spesiell historie å fortelle. I Midt-Telemark bor det mange som har tatt en helt annen reise enn hva jeg har gjort. Jeg vil nå fortelle om Thawra sin reise.

Tekst og foto: Sigrid Haukvik

Thawra-Al-Alwais er født 01.01.82, snart 40 år. Hun hadde sin oppvekst i Aleppo, en by som ligger nordvest i Syria, mot den tyrkiske grensa. Aleppo er Syrias største by, med 1, 85 millioner innbyggere (2018). Guvernementet (området) Aleppo hadde før krigen 4,87 millioner innbyggere. Thawra levde et godt og fredelig liv sammen med sine foreldre, to søstre og to brødre. Foreldrene er nå døde, men hennes søsken bor i Syria. Hun gikk ett til to år på skole, men likte ikke skolen i hjembyen og avsluttet dermed skolen. I Syria er skolegang obligatorisk, men tidligere var det ingen rettshåndhevelse, myndighetene tvang henne ikke til å gå på skole. I stedet fikk hun en symaskin og sydde og broderte duker. Thawra lærte ikke å lese eller skrive.

19 år gammel traff Thawra Mohamad, som bodde noen kilometer unna hjemmet. Fedrene var bestevenner. En dag ble de enige om at Thawra og Mohamad burde hilse på hverandre. Det ble da arrangert et møte, og Thawra fikk se en kjekk ung mann som var lærer og som hadde et sympatisk vesen.

Hun likte ham og det var gjensidig. De giftet seg, og Thawra flyttet til Mohamads hus, som var stort. Der bodde også svigerfar til Thawra. De fikk et godt forhold.

Etter hvert kom det åtte barn. De levde et godt liv med stort hus og bil, og Mohamad jobbet som lærer og «eiendomsmegler». Han jobbet lange dager, og det gjorde Thawra også. Hun hadde stor familie, og i tillegg plantet og høstet hun mandler, druer, oliven og pistasjnøtter.

Så kom 2011. Krigen begynte å rase i Syria. Den nærmet seg etter hvert Aleppo. Redselen for bombeffly og krigshandlinger innhentet familien. Det ble rasjoneringer på mat, lite å få kjøpt. En rund skive brød til hver person pr. dag. Et lite kjøttstykke til hele familien av og til. Det manglet jobber, strøm og vann.

Da det minste barnet var fire måneder, flyktet de til en annen by nærmere Tyrkia. Svigerfar var igjen hjemme, men han syntes det var riktig at de skulle dra, ikke minst på

grunn av redsel for at barnebarna skulle dø. På det nye stedet bodde de omtrent ett år, men så nærmet krigen seg der også. En dag sønnen til Thawra og Mohamad, Hassan, var på besøk hos en vennefamilie, måtte denne familien flykte hals over hodet. De tok med seg Hassan og klarte å komme seg over grensen til Tyrkia. Det var et forferdelig øyeblikk for Thawra. Hva ville skje med Hassan?

Mohamad bestemmer seg for å krysse grensen til Tyrkia. Han klarer det og finner etter hvert et hus, som han leier, og kjøper noen møbler. Planen er at Thawra skal komme etter. Nå må Thawra ut på sin vanskeligste reise noen gang. Det er som en film, sier hun, når hun nå forteller. Hun legger i vei klokka 12 om formiddagen, med sju barn, den minste på 15 måneder, som hun fremdeles gir bryst.

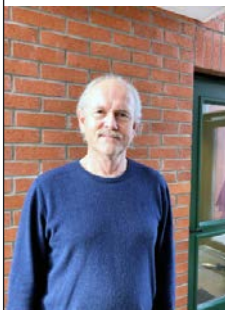
De går nordover og prøver å se ut som de er på tur, tar noen matpauser og barna sover litt. Etter hvert mørkner det, og de følger en sti innover i skogen og venter på at det skal bli midnatt. Redselen griper tak, men hun må bare framover. Hun kjenner ikke veien, men bare går. Etter tre-fire timer møter hun plutselig på mange mennesker som sikkert skal samme veg. Hun forsvinner inn i menneskemengden sammen med alle barna. Endelig kommer de til grensen. Spenningen stiger. Der er det tre menn som vokter grensen. Da Thawra og familien kommer, later mennene som de ikke ser dem. Årsaken er at mennene har fått en bestikkelse for ikke å stoppe familien. En drosje venter på den andre siden, og Thawra og barna gjenforenes med far og ektefelle, til enorm lettelse og glede.

Men, det er ett skår i gleden for Thawra. En mangler. Sønnen som hadde flyktet i forveien. Thawra hadde tenkt på ham hver dag og gledet seg til å se han igjen. Men han er på vei over Middelhavet til Hellas i en liten båt. Hun rakk ikke å se ham igjen.

Thawra og Mohamad og barna blir i Tyrkia i to og et halvt år. Barna begynner på skolen, og Mohamad får seg en jobb på et kontor i en hjelpeorganisasjon. Det blir født et barn til, Joseph. Etter hvert begynner de å søke om familiegjenforening for å treffe sønnen sin igjen. Han hadde klart, sammen med vennefamilien, å komme seg helt til Norge, og til Nordagutu! Papirer og bilder for hele familien blir sendt, og en dag kommer det positivt svar. Dere kan dra til Norge, med fly! Til Gvarv! På Gardermoen står Hassan og venter med blomster. Han har ikke sett familien sin på nesten tre år. Gjett om det blir gjensynsglede!

Thawra og familien bor på Gvarv og vil ikke flytte noe sted, sier hun. De har bodd her i over tre år nå. De er veldig fornøyde med stedet, hus med hage, kommunen og menneskene her. Thawra, som ikke kunne lese eller skrive, går på skole på Akkerhau-gen. Hun leser og skriver norsk, snakker godt og forstår mye. Hun elsker å gå på skolen, selv om det kan være vanskelig. Hun vil lære mer. Hun vil gå ferdig grunnskolen, videregående og ønsker å bli helsearbeider. Alt hun har opplevd vil følge henne videre i livet, men hun ønsker å tenke framover og ikke dvele så mye ved fortiden. Hun vil klare det sammen med alt som betyr noe for henne; familien!

Bli abonnent du òg!

– Bø blad bind saman den nye kommunen vår, med stoff frå alle delar av kommunen. Eg er særleg interessert i lokalpolitikk, næringsliv og kultur, men les nesten alt kvar gong. Veldig bra med nettutgåva, som held oss oppdatert i vekene.
Halvor Holtskog

– Bø blad er som eit pusterom i forhold til riksmedia si tabloide framstilling i kampen om flest mogleg klikk og likes. Ei lokalavis som Bø blad er eit medium kor folk flest får lov til å komme til orde om saker og ting som har ein lokal og nær verdi for lesarane.
Jarl Olav Rugtveit

Abonnement på Bø blad

- Heilår kr. 1.290,-
- Halvår kr. 810,-
- Bø blad bedrift: kr. 1.990,-

Bø blad
Lokalavis for Midt-Telemark

Stikk innom oss i Bøgata 69 // bestill på: tlf. 35 95 19 45 // epost: abonnement@boblad.no

VALO PUMPER AS

OLAV HAUGESTØL

40 års erfaring innen vann- og avløpspumper

VALO Pumper AS • Vreimsida 126 • 3803 Bø i Telemark
Tlf. 911 01 000 • olav@valopumper.no

Nome og Midt-Telemark Landbrukskontor

www.landbruketshus.no
facebook
landbruk@intk.no

Er du aktiv gårdbruker? Da kan du ha mulighet for tilskudd til diverse tiltak. Ta kontakt med oss på Nome og Midt-Telemark landbrukskontor, Landbrukets Hus, Brenna, tlf. 35 95 77 70

Produksjonstilskudd i jordbruket
Søknadsfrist 15. mars og 15. okt.

Regionalt miljøprogram (RMP)
Søknadsfrist 15. okt.

Tiltak i beiteområder
Søknadsfrist fortløpende

Drenering
Søknadsfrist fortløpende

SMIL (spesielle miljøtiltak i landbruket)
Søknadsfrist 1. juni og 1. sept.

NMSK (skogkultur)
Søknadsfrist fortløpende, seinest 1. nov.

NMSK (veg, taubane, hestedrift)
Søknadsfrist 10. okt.

IBU-midler, (Innovasjon Norge)
Søknadsfrist fortløpende

Erstatning for avlingssvikt,
skaden må meldes så snart den har oppstått
Søknadsfrist 31. okt.

Boka "På tur i Telemark - frå Jomfruland til Gaustatoppen"

av Jon Ingebretsen har tips til deg om turar i virusfri natur i eigen kommune i desse koronatider.

Til salgs i bokhandelen for kr. 350,-

- Vi setter verdi på Midt-Telemark

Aarnes Bygg og Takst
Tlf. 907 84 247
post@byggogtakst.no www.byggogtakst.no

Våre tjenester:

TILSTANDSRAPPORT FOR BOLIG
Denne trenger du ved salg av bolig (tekn. Rapport)

VERDI OG LÅNETAKST
Ved refinansiering

NÆRINGSTAKST
Forretninger, næringsbygg

LANDSBRUKSTAKSERING
Konsesjonsbelagte gardsbruk

ANDRE OPPDRAG
Rapporter ved skade, tvistesaker

Godkjent takstmann

KAASA MASKIN AS

Aut. maskinentreprenør
3810 Gvarv

Tlf. 35 95 51 18 - 915 18 588

TELEMAR BEGRAVELSESBYRÅ

NORHEIMS EFTF. AS

JARL OLAV RUGTVEIT

Bø-Sauherad-Nome

Distriktets begravelsesbyrå siden 1972.

Døgnvakt

35 95 52 80
41 60 38 40

begravelsesbyraet@online.no

Eget gravsteinverksted

For ny gravstein, gravering,
rens eller restaurering.

Holtskog Nyhuus Design Ans

Banner • brosjyrer
logoer • grafiske profiler
roll up • skilt • stempler
trykksaker • websider

Nyhusvegen 9, 3810 Gvarv

Tlf. 4040 4787

post@holtskog-nyhuus.no

www.holtskog-nyhuus.no

JOKER NORDAGUTU

VELKOMMEN TIL EN TRIVELIG
HANDEL HER HOS OSS.

Vi tilbyr utkjøring av varer

NETTHANDEL

nettbutikk.joker.no

Dere kan selvfølgelig også ringe oss,
sende mail for bestilling av dagligvarer.

ÅPNINGSTIDER

Mandag-fredag: 09:00 – 20:00

Lørdag: 09:00 – 18:00

Søndag: 10:00 – 19:00

Nordagutuvegen 662
3820 NORDAGUTU
Tlf. 35 95 97 20

joker.nordagutu@joker.no

Bø kino viser film
hver dag i Gullbring
kulturanlegg i Bø.

Sjekk programmet på

bokino.no

eller i appen eBillett.

Meld deg gjerne på
vårt nyhetsbrev fra våre
nettsider.

Film er best på kino!

Treng du Traktor eller
redskap for jord og skog?

Kontakt Kjetil Nyhus

Tlf. 951 74 938

Kjetil.nyhus@eiksenteret.com

Eventyrmost
Åpent etter kl 17.00
Velkommen innom!

Karine & Anders
Nyhusvingen 28,
Tlf.: 909 40 728

Velkommen!

Gvarv Bakeri

Telefon 35 95 53 21

NORSJØARKITEKTER AS

Strannavegen 460 3810 Gvarv tlf 35955600

post@norsjoarkitekter.no

www.norsjoarkitekter.no

Nytt kjøkken?

Vi kan hjelpe deg med planlegging, tegning i 3D, montering, ja egentlig alt du trenger hjelp til eller lurer på ifbm med kjøp av kjøkken.

Kan også komme med råd og tips om farger og materialvalg til resten av prosjektet ditt.

Aubo leverer kjøkken, bad og garderober i alle stilarter, størrelser og prisklasser. Det er ikke uten grunn at stadig flere lar valget falle på familiebedriften AUBO når drømmen om nytt kjøkken skal oppfylles.

Ta kontakt for en uforpliktende kjøkkenprat på tlf eller epost

Charlotte: 404 66 037

charlotte.aamaas@storkaas.no

Unni: 405 54 932

unni.tveiten@storkaas.no

NYHUUS GARD
GARDSBUTIKKEN
 er åpen hver dag 08 - 20

Norges beste eplemost
 honning • gelée • syltetøy • saft
 olivenolje • balsamico
 gaveartikler
 epler og plommer i sesong

Nyhusvegen 9, 3810 Gvarv
 Tlf. 4040 4787
 www.nyhuusgard.no, FB

RØRLEGERMESTER A/S
HELGE KISFOSS
 Telefon: 995 15 155

RØRLEGEROPPDRAG
I SAUHERAD, BØ OG NOTODDEN

- *VI TOTAL-FORNYER DERES BAD
- *SERVICE PÅ RØR OG ARMATUR
- *BRØNNPUMPER MED UTSTYR
- *AVLØPS RENSEANLEGG
- *VARMEANLEGG

TA GJERNE KONTAKT FOR TILBUD!

NORSJØ
SAG OG HØVLERI a/s
 3810 Gvarv
 Tlf. 35 95 54 50 • Mob: 404 87 475
 Epost: office@norsjosag.no
Trelast - Bygningsartikler

Alt
 i sport og friluftsutstyr
 for liten og stor

BRUKÅS SPORT A/S
 Midt i Bøgata – 35 95 06 17
www.brukaas.sport.no

vitusapotek+
 3810 Gvarv
 Telefon 35 95 54 34

BØ
fotosenter
 FOTOGRAF T. MÆLANO

3800 Bø - Tlf. 35 95 02 12

HOLTANKLINIKKEN
TANNLEGER - TANNPLEIERE - SPESIALIST
Tlf: 35 06 10 50

ADVOKATENE
Kåsa & Nilsen
Tlf. 35 95 35 00
telemarkadvokatene.no

Der nye ideer og norsk tradisjonsmat møtes

Aarnes Kafeteria
Aarnesgruppen

Tlf.: 35 95 57 33 \ Strannavegen 302, 3810 Gvarv
www.aarneskafeteria.no

Grundige
synsundersøkelser,
god fagkunnskap,
oppdatert utstyr,
topp service,
kjente merkevarer og
konkurransedyktige
priser.

Åpent mandag - fredag 9-17
lørdag 10-14

Bøgata 61, 3800 Bø tlf. 4839 4681

post@bnoptikk.no

www.bnoptikk.no

 Bertelsen Nyhuus Optikk

 bertelsennyhuusoptikk

www.Fimex.no
Utstyr til frukt og bær dyrkere

olav@fimex.no
Telefon 957 07 000

 **Revisorteam
Midt-Telemark AS**
Tilsluttet Revisorteam AS

Din lokale revisor

Registrert revisor Vidar Stenstad
Registrert revisor Hellek M. Berge
Registrert revisor Elisabeth Mæland
Registrert revisor Linda Stangeland

Revisjon, årsoppgjør og skatt

Aunebygget, 3810 Gvarv
Tlf.: 35 95 67 00 - midt@revisorteam.no

www.revisorteam.no

SLEKTENS GANG

DØPTE:

- 14/02 André Bakaas-Lurås
Håkon Kraknes-Løvskeid
28/02 Gustav Sundal Hvitås
11/04 Tomine Dale Holmen

VIGDE

- 20/03 Camilla Louise Sorem og
Morten Johnsen

DØDE

- 22/11 Margit Snippen, f. 1936
03/02 Yngve Rønningen, f. 1978
05/02 Anna Bjørg Kolberg (f. Haugen) f. 1933
13/02 Hans Arne Sunde, f. 1971
27/02 Terje Regin Aase, f. 1965
28/02 Else Ruud, f. 1922
04/03 Trygve Langkaas, f. 1941
09/03 Grethe Myrland, f. 1947
15/03 Hallvard Hørte, f. 1929
19/03 Jon Gunnheim, f. 1939

NESTE NUMMER AV

Helsing

Neste nummer av Helsing,
(nr. 3 - 2021) kommer ut ca. **12. oktober.**
Stoff må være innlevert innen **22. sept.**

Stoff kan sendes eller leveres til:

HELISING

Kyrkjekontoret, Holmenveg. 46, 3810 Gvarv

eller på e-post:
post@sauherad.kyrkja.no

SAUHERAD OG NES SOKNERÅD

MEDLEMMER

Gerd Astrid Grøthe Blaasvær
Åge Bjørnerud
Tora Skjerkholt Aarnes
Målfrid Nygård Laskemoen
Kjersti Versto Roheim
Tove Elisabeth Tengesdal
Sindre Sandvand Aase
Renate Maria Øien

VARAMELLEMMER

Ragnvald Børve Ask
Anne Marie Etholm
Gunleik Berget
Anne-Mette Granhaugen
Hanna Nyborg Storm

MIDT-TELEMARK KYRKJELEGE FELLESRÅD

MEDLEMMER

Bjørnar Nesje
Tora Skjerkholt Aarnes
Åge Bjørnerud Asgeir Sele
Borgar Torbjørn Kaasa

VARAMELLEMMER

Nils Ivar Agøy
Kjersti Versto Roheim
Jan Nikolai Boye
Gerd Astrid Grøthe
Blaasvær
Mette Haugholt

Vippsnr til Helsing
#632167

www.helsing.no

 Facebook Sauherad og Nes kirke

 Instagram kirken i sauheradognes

**Ønsker du å gi til søndagens offerformål sjølv
om du ikkje kjem deg på gudsteneste?**

Det kan du gjere ved å gi på vipps nr. # 632110
(søndagens offer) eller ved å gi til bankkonto
nr. 2801 53 57039 og merke innbetalinga søndagens
offer og dato.

KONTAKT

KYRKJEVERJE

Martin Stærk
tlf. 915 77 038
martin.stark@mtkyrkje.no

SOKNEPREST

Anne-Inger Lunner
tlf. 480 61 672
anne.lunner@mtkyrkje.no

KAPELLAN

Kristian Gotehus Kohn
tlf. 900 74 770
kristian.kohn@mtkyrkje.no

MENIGHETSSEKRETÆR TRUSOPPLÆRAR

Signe Vreim Østtveit
tlf. 971 82 146
signe.osttveit@mtkyrkje.no

DIAKON

Åsne Gotehus Kohn
tlf 977 47 449
asne.kohn@mtkyrkje.no

KYRKJETENAR

Kjetil Nyhus
tlf 951 74 938
kjetil.nyhus@mtkyrkje.no

KYRKJETENAR

Jan Odden Kåsin
tlf 911 78 292
jan.kasin@mtkyrkje.no

KANTOR

Bruno Hageman
tlf 948 55 033
bruno.hageman@mtkyrkje.no

SAUHERAD OG NES SOKNERÅD, LEIAR

Tora Skjerkholt Aarnes
tlf 971 22 536
tora_s_aa@hotmail.com

DEN NORSKE KYRKJA

Sauherad og Nes sokn

BESØKSADRESSE

Nes menighetshus, underetg.
Holmenvegen 46, Gvarv

POSTADRESSE

Holmenvegen 46,
3810 Gvarv
Tlf. 35 10 11 20

KONTAKT

post@sauherad.kyrkja.no
www.helsing.no
Bank: 2801.53.57039

GUDSTJENESTER I SAUHERAD OG NES

SØNDAG 2. MAI – Sauherad kirke kl 11:00

5. søn i påsketiden – Luk 13,18-21
Helsing

SØNDAG 9. MAI – Nes kyrkje kl 11:00

6. søn i påsketiden – Matt 7,7-12
Konfirmantarbeidet i menigheten

TORS DAG 13. MAI – Bø kyrkje kl 11:00

Kristi himmelfartsdag – Luk 24, 46-53

MANDAG 17. MAI – Nes kyrkje kl 10:00

17. mai – Matt 22,17-22
Kirkens Nødhjelp

SØNDAG 23. MAI – Sauherad kirke kl 11:00

Pinsedag – Joh 14,15-21
Menighetens misjonsprosjekt

SØNDAG 30. MAI – Nes kyrkje kl 11:00

Treenighetssøndag – Luk 10,21-24
Menighetsarbeidet

SØNDAG 6. JUNI – Evju Bygdetun kl 11:00

2. søn i treenighetstiden – Joh 3,26-30
Skaperverkets dag

SØNDAG 13. JUNI – Nes kyrkje kl 11:00

3. søndag i treenighetstiden – Joh 1,35-51
Barnehjemmet i Tallin

SØNDAG 20. JUNI – Sauherad kirke kl 17:00

4. søndag i treenighetstiden – Matt 16,24-27
Menighetsfakultetet

SØNDAG 27. JUNI – Nes kyrkje kl 11:00

5. søndag i treenighetstiden – Matt 7,21-29
Menighetsarbeidet

SØNDAG 4. JULI – Bø kyrkje kl 11:00

Aposteldagen – Matt 7,21-29

SØNDAG 11. JULI – Dampfarveriet Hørte kl 11:00

7. søn i treenighetstiden – Matt 16,13-20

SØNDAG 18. JULI – Sauherad kirke kl 11:00

8. søn i treenighetstiden – Luk 19,1-10
Kirkens SOS i Telemark

SØNDAG 25. JULI – Tinghaug kl 11:00

Olsok – 2 Kor 8,9-15
Menighetens misjonsprosjekt

SØNDAG 1. AUGUST – Bø gamle kyrkje kl 11:00

10. søn i treenighetstiden – Joh 8,2-11

SØNDAG 8. AUGUST – Nes kyrkje kl 11:00

11. søn i treenighetstiden – Matt 18,21-35
IKO

SØNDAG 15. AUGUST – Bø kyrkje kl 11:00

12. søn i treenighetstiden – 2 Mos 20,1-17

SØNDAG 22. AUGUST – Sauherad kirke kl 11:00

13. søn i treenighetstiden – Luk 8,1-3
Helsing

SØNDAG 29. AUGUST – Patmos kl 11:00

Vingårdssøndag – Luk 12,41-48
Semesteråpningsgudstjeneste
Menighetsarbeidet

SØNDAG 5. SEPTEMBER – Nes kyrkje kl 11:00

15. søn i treenighetstiden – Luk 17,7-10
Sauherad diakoniforening

SØNDAG 12. SEPTEMBER – Nes menighetshus kl 17:00

16. søn i treenighetstiden – Luk 10,38-42
Nes menighetshus

LØRDAG 18. SEPTEMBER – Sauherad kirke kl 11:00

Konfirmasjon, Konfirmantarbeidet i menigheten

LØRDAG 18. SEPTEMBER – Nes kyrkje kl 13:00

Konfirmasjon, Konfirmantarbeidet i menigheten

SØNDAG 19. SEPTEMBER – Nes kyrkje kl 11:00

Konfirmasjon, Konfirmantarbeidet i menigheten